

HỒI 165

Kẻ Địch Rình Rập

Lưu Hắc Thát sải chân bước vào tử điểm, đi thẳng đến phía trước chiếc bàn ở tận trong cùng nơi Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đang ngồi, chẳng hề khách khí kéo một chiếc ghế ngồi xuống, khẽ gật đầu với Bạt Phong Hàn một cái coi như chào hỏi, rồi song mục sáng rực lên như hai điểm hàn tinh giữa đêm tối, nhìn thẳng vào Từ Tử Lăng hỏi: “Có phải các người làm không?”.

Từ Tử Lăng cảm thấy bản thân không thể nói dối y được, chỉ mỉm cười gật đầu: “Làm vỡ rồi!”.

Sắc mặt Lưu Hắc Thát trầm xuống, sau đó đột nhiên nở một nụ cười như ánh mặt trời xuyên qua mây mù che phủ mặt đất, giơ ngón tay cái lên tán thưởng: “Giỏi lắm! Lưu Hắc Thát này phục rồi!”.

“Bình!”.

Lưu Hắc Thát vỗ bàn nói: “Huynh đệ còn không rót rượu tống hành cho ta đi!”.

Từ Tử Lăng còn chưa kịp động thì Bạt Phong Hàn đã cầm hồ rượu lên, rót đầy một chung đưa cho Lưu Hắc Thát, vui vẻ nói: “Lưu Hắc Thát quả nhiên là hảo hán tử, Bạt Phong Hàn này kính huynh một chung!”.

Ba người hào khí bốc cao hơn trời, nâng ly uống cạn.

Từ Tử Lăng đặt chén rượu không xuống, ngạc nhiên nói: “Lưu đại ca muốn đi đâu?”.

Lưu Hắc Thát thoải mái dựa hẳn vào ghế, đưa tay lên lau chút rượu còn dính trên mép, thấp giọng nói: “Ta có quân mệnh bên mình, chuyện Hòa Thị Bích đã kết thúc rồi thì phải lập tức về Thọ Lạc, báo cáo sự tình lại cho Hạ Vương, nếu các người muốn rời khỏi Lạc Dương, ta có thể an bài được ổn thỏa”.

Bạt Phong Hàn nói: “Tử Lăng chỉ nói thật với mình Lưu huynh, đối với người ngoài vẫn kiên quyết không nhận, mong Lưu huynh thông cảm. Hiện giờ vẫn chưa phải lúc chúng ta rời khỏi Lạc Dương, để qua đêm nay rồi mới nghĩ đến vấn đề này được”.

Anh hùng trọng anh hùng, Bạt Phong Hàn trước nay vốn tâm cao khí ngạo, nhưng đối với Lưu Hắc Thát lại thập phần khách khí.

Lưu Hắc Thát tỏ vẻ hiểu ý, đưa tay ngăn không để Từ Tử Lăng rót rượu, lặng người hồi lâu mới lấy từ trong người ra một miếng ngọc phối tao nhã cổ kính, đưa cho gã: "Ta rất muốn để gặp mặt mới tặng ngọc phối này cho lệnh tử, giờ coi như là quà mừng đám cưới của ta vậy!".

Từ Tử Lăng nhói đau trong lòng, lặng lẽ nhận lấy.

Lưu Hắc Thát cười lên một tràng dài, quay người đi ra.

oOo

Khấu Trọng đi tới trước cửa tử điểm thì gặp Lưu Hắc Thát đang đi ra. Gã mừng rỡ kéo y qua một bên, thấp giọng nói: "Đang muốn tìm huynh đây!".

Lưu Hắc Thát đưa mắt nhìn Khấu Trọng dò xét rồi ngạc nhiên thốt: "Tại sao tình hình đang hết sức hung hiểm mà Tiểu Trọng ngược lại vẫn mặt mày hớn hởi, bộ dạng dương dương tự đắc như thế?".

Khấu Trọng gãi đầu nói: "Trời sắp xuống thì làm chần chập, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, lo lắng là làm được mẹ gì chứ. Hừ, huynh có muốn khiến Lý Mật đại bại một trận không?".

Lưu Hắc Thát động dung hỏi: "Đương nhiên là muốn đến chết đi được. Chúng ta bị hấn cắt đoạn con đường tiến xuống phía Nam, chỉ cần khiến hấn thiệt thòi thì chúng ta không tiếc gì cả".

Khấu Trọng đưa mắt nhìn xung quanh, đợi hai người qua đường đi xa hẳn, mới ghé miệng sát tai y thì thầm: "Chỉ cần phía huynh có thể hư trương thanh thế, giả bộ muốn liên thủ với Vương Thế Sung, bức Lý Mật xuất binh Yến Sư là hấn nhất định sẽ toi đời".

Lưu Hắc Thát nắm rõ tình thế thiên hạ như lòng bàn tay, lại tinh thông binh pháp, vừa nói đã hiểu ngay, không ngót lời khen tuyệt, nhưng rồi lại lập tức chau mày nói: "Vấn đề nằm ở phía Vương Thế Sung, ta chỉ sợ hấn không biết nắm lấy cơ hội ngàn vàng này mà lỡ mất đại sự".

Khấu Trọng vỗ ngực đảm bảo: “Lưu đại ca cứ yên tâm, chuyện này để ta lo”.

Lưu Hắc Thát gật đầu nói: “Chuyện này đối với chúng ta chỉ lợi không hại, nhưng ngươi cũng phải cẩn trọng đấy, Lý Mật cơ trí hơn người, chỉ sơ suất nhỏ là ngươi sẽ lọt vào cạm bẫy của hắn ngay!”.

Khấu Trọng tự tin nói: “Trí giả cũng phải có lúc sơ sót, tóm lại là Lý Mật không thể gặp may cả đời được!”.

Lưu Hắc Thát định nói gì nhưng rồi lại thôi, cuối cùng chỉ vỗ mạnh lên vai Khấu Trọng mấy cái, rồi quay người bước đi. Khấu Trọng đang định bước vào tửu điểm hội họp với bọn Từ Tử Lăng, thì chợt có người gọi tên gã. Gã nhận ra là thanh âm của Tống Ngọc Trí, liền quay người lại.

Tống Ngọc Trí vẫn đứng ở ngoài xa hơn chục trượng, đương nhiên là sợ gã chạy mất, nên đã cố ý vận khí tụ âm, truyền vào tai gã. Nàng không vận kinh trang như thường ngày, mà mặc một bộ váy lụa của phụ nữ quý tộc phương Nam, đầu kết một búi nhỏ, dùng một chiếc lược cố định, trang điểm thanh nhã, thần thái cao quý mê người.

Gã đột nhiên phát giác trước giờ mình chưa từng lưu thần quan sát thần thái và trang phục của nàng. Về mặt mẽ ẩn tàng trong cái ôn nhu của nàng, khiến Tống Ngọc Trí có một vẻ đẹp rất đặc biệt, sự thực không hề thua kém Lý Tú Ninh. Nhưng tại sao những lúc đêm khuya khó ngủ, gã chỉ nghĩ đến Lý Tú Ninh mà không phải Tống Ngọc Trí?

Nhất thời Khấu Trọng cũng trở nên hồ đồ.

Một làn hương phong xộc vào mũi, Tống Ngọc Trí đã đến bên cạnh gã, đôi mắt đẹp lộ ra vẻ phức tạp, giận dữ giậm chân nói: “Khấu Trọng ngươi thật hồ đồ, không ngờ đã gây ra đại họa như vậy!”.

Khấu Trọng thấy người đi đường ai cũng tò mò nhìn mình và Tống Ngọc Trí, liền kéo tay nàng lách vào một ngõ nhỏ gần đó, mỉm cười nói: “Thì ra tam tiểu thư quan tâm ta thế!”.

Tống Ngọc Trí thở dài, nhẹ hất tay gã ra, lắc đầu nói: “Quan tâm ngươi không phải ta, mà là nhị ca!”.

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Nếu đã như vậy, đáng lẽ phải do Tống nhị công tử đến tìm ta mới đúng, tại sao lại lao giá Tống tam tiểu thư như vậy?”.

Tống Ngọc Trí lườm gã một cái, thấp giọng nói: “Ngươi không biết sự tình đã làm lớn thế nào sao? Lỗ thúc sợ nhị ca theo các người cuốn vào vòng họa hoạn này liền luy cả đến

Tống gia, nên đã nghiêm lệnh không cho huynh ấy gặp các người. Gia quy nghiêm ngặt, nhị ca đành phải trở về phương Nam, trước khi đi dặn dò ta đến đây báo cho các người một tiếng”.

Khấu Trọng đối mặt với người ngọc, nghe giọng nói tựa vô tình nhưng cũng tựa hữu tình của nàng, ngửi làn u hương thoang thoảng từ thân thể nàng, nhẹ giọng nói: “Ngọc Trí yên tâm! Ta tự có thủ đoạn ứng phó với hung hiểm trước mặt, muốn thành đại nghiệp đâu phải chuyện gì cũng dễ dàng bằng phẳng”.

Tống Ngọc Trí để lộ thần sắc mâu thuẫn, đưa mắt liếc nhanh trên gương mặt anh tuấn của gã rồi cúi đầu nói: “Ta cũng không biết nên tán thưởng người hay nên mắng chửi người một trận nữa, tuy không có người nào nói ra, nhưng trong lòng ai cũng khâm phục các người làm được chuyện tưởng chừng không thể. Có điều đây cũng là chuyện hết sức ngu ngốc, có phải các người định dù thế nào cũng quyết không giao Hòa Thị Bích ra đúng không?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Ngọc Trí sao có thể khẳng định Hòa Thị Bích ở trong tay chúng ta?”.

Tống Ngọc Trí ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt gã nói: “Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, thêm vào một tên Bạt Phong Hàn nữa, có chuyện gì mà các người không dám làm chứ? Có điều địch thủ lần này của các người quá mạnh! Cho dù Lỗ thúc rất có hảo cảm với các người, nhưng vẫn không dám nhúng tay vào chuyện này. Ngoài ra, ta còn có hai chuyện ta muốn nhắc nhở các người”.

Khấu Trọng hoan hỉ nói: “Kỳ thực trong lòng Ngọc Trí đã thích ta rồi phải không?”.

Tống Ngọc Trí khẽ chau đôi mày liễu, tỏ vẻ không vui nói: “Người ta đang nói chuyện nghiêm túc, liên quan đến sinh tử của các người đây, đừng có lãng sang những chuyện vô vị đó được không?”.

Khấu Trọng giơ hai tay tỏ ý đầu hàng: “Ngọc Trí giáo huấn rất phải, tại hạ xin được rửa tai lắng nghe”.

Tống Ngọc Trí nguýt Khấu Trọng một cái, ngọc chuông đặt lên ngực gã, song mục sáng rực lên, xạ ra những tia sắc lạnh, thản nhiên nói: “Chỉ cần ta sử kình, đảm bảo mạng nhỏ của Khấu Trọng người sẽ khó giữ, người có sợ không?”.

Khấu Trọng thờ ơ như không đáp: “Chết thì chết! Có gì phải sợ chứ?”.

Tống Ngọc Trí ngạc nhiên thốt: “Có phải ngươi cho rằng ta sẽ không giết ngươi? Tống gia chúng ta xưa nay có quan hệ rất mật thiết với Lý Mật, nói không chừng ta sẽ động thủ thật đó”.

Khấu Trọng cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài của nàng đặt trên ngực mình, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác không thể nói thành lời, nhẹ giọng nói: “Bởi vì ngoại trừ mẹ và Tổ tỷ ra, nàng là nữ tử mà Khấu Trọng này tuyệt đối tin tưởng. Lý do này chắc đủ rồi chứ?”.

Ánh mắt Tống Ngọc Trí chợt thay đổi, thở dài u uất rồi dịch người lại gần hơn một chút, bàn tay đặt lên ngực Khấu Trọng trở thành điểm tựa để tấm thân yếu kiều của nàng khỏi ngã hẳn vào người gã, chiếc miệng anh đào ghé vào tai gã thì thầm: “Khúc Ngạo đã kết minh với đám cao thủ đến từ Đột Quyết, thế phải lấy mạng ba người các ngươi, chỉ không biết bọn chúng có hạ thủ trước giờ Tý hay không mà thôi”.

Khấu Trọng nhìn ngắm chiếc cổ trắng ngần của nàng mà chỉ muốn há miệng cắn một cái, song lại sợ xúc phạm đến nàng nên đành phải cố kiềm chế không dám khinh cử vọng động, trầm giọng nói: “Có phải nàng muốn nói đến huynh muội Tháp Bạt Ngọc?”.

Tống Ngọc Trí nói: “Ngoại trừ bọn Tháp Bạt Ngọc ra còn có Long Quyển Phong Đột Lợi và một số cao thủ tùy hành mới đến Lạc Dương, bọn chúng tuy coi Bạt Phong Hàn là mục tiêu hàng đầu, nhưng cũng chẳng có hảo cảm gì với các ngươi cả đâu? Hừ, thực lực hai bên cách nhau quá xa như vậy, các ngươi lấy gì để ứng phó đây?”.

Khấu Trọng nghĩ mãi mới nhớ ra là Bạt Phong Hàn đã từng nhắc đến người này, y là cao thủ xuất chúng trong vương tộc Đột Quyết, lại từng trợ giúp Lý phiệt lấy được Quan Trung, có quan hệ rất tốt với Lý Thế Dân. Chỉ nghe gã hừ lạnh một tiếng đáp: “Còn lâu hẳn mới vì Bạt Phong Hàn mà vượt thiên sơn vạn thủy đến Lạc Dương này, theo ta thấy thì hẳn muốn đến Trung nguyên để làm cho tình hình càng thêm rối loạn mới đúng”.

Tống Ngọc Trí nói: “Thế nào cũng được, đáng ngại nhất chính là hẳn muốn mượn các ngươi để xây dựng thế lực ở Trung nguyên. Hiện giờ Đột Quyết thế như hồng thủy, không ai muốn có một đại cường địch như thế cả đâu. Chớ nên nghĩ rằng Vương Thế Sung sẽ chịu bảo hộ các ngươi, bản thân y cũng là người Hồ đến từ Đột Quyết thôi, như vậy ngươi đã hiểu chưa?”.

Khấu Trọng cảm thấy lạnh cả người, nói không ra lời.

Tống Ngọc Trí lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Một kẻ khác cần phải đề phòng là Phục Khiên, người này trí dũng song toàn, khí khái hơn người. Lần này hấn tới Trung nguyên chắc chắn chẳng phải để làm việc gì tốt đẹp đâu. Phục Khiên và Vương Bạc có quan hệ rất tốt, nói không chừng sẽ vì họ Vương mà ra tay đối phó các ngươi đấy”.

Khấu Trọng giờ mới nhớ đến chuyện quyết đấu của Phục Khiên và Khúc Ngạo tối qua, ngạc nhiên hỏi: “Nghe ngữ khí của Ngọc Trí thì dường như tối qua Phục tiểu tử và Khúc Ngạo lão đầu không hề động thủ thì phải, chuyện như thế nào vậy?”.

Tống Ngọc Trí nói: “Tối qua khi các ngươi đại triển thần uy thì Phục Khiên cũng đã đến rồi, đợi các ngươi đi khỏi, hấn mới chủ động đổi ngày quyết chiến, định lại là tối mai sẽ tranh hùng với Khúc Ngạo ở Mạn Thanh Viện. Hừ! kẻ này chỉ nói có vài câu đã xây dựng được thân phận địa vị ở Trung nguyên, thủ đoạn quả là phi phàm”.

Khấu Trọng cười khở: “Đầu ta bắt đầu cảm thấy đau rồi đây! Ngọc Trí có thể thương cho một cái hôn để cố động sĩ khí không?”.

Tống Ngọc Trí kinh hãi lui lại, má phấn hồng lên, giận dữ nói: “Ngươi đừng hòng si tâm vọng tưởng, là ta nể mặt nhị ca mới đến đây nhắc nhở cái tên tiểu tử vô sỉ mặt dày như ngươi thôi!”.

Khấu Trọng cười hì hì: “Thế nào cũng được, tam tiểu thư đối với tại hạ ân trọng như núi, Khấu Trọng này đảm bảo sau khi lấy nàng làm vợ sẽ chiều chuộng hết lòng, làm cho nàng cả ngày đều vui vẻ!”.

Hoa dung Tống Ngọc Trí chợt trở nên lạnh lùng như mới được phủ một lớp băng mỏng, nhạt giọng nói: “Ngươi còn mạng sống qua đêm nay rồi hãy nói! Ta thật không biết ngươi là người thông minh hay là kẻ xuẩn tài nữa, chỉ trong chốc lát đã đắc tội với nhiều cường địch như vậy. Thôi bỏ đi, Ngọc Trí đã hết lời, ngươi hãy liệu mà tự lo cho mình!”.

Khấu Trọng đợi nàng đi xa, rồi tung mình nhảy lên nóc nhà, nhằm hướng khoảng sân bên trong tửu điểm lướt tới. Gã không muốn bị người khác chặn lại nữa.

oOo

Bạt Phong Hàn ngồi một mình một bàn, hai mắt nhắm nghiền bất động. Từ Tử Lăng thì kê mấy chiếc ghế ở một góc khác thành một chiếc giường tạm, nằm say ngủ, hô hấp dài và

đều đặn. Ác chiến đêm nay là khó tránh khỏi, bởi vậy hai người đều nỗ lực dụng công, duy trì trạng thái tốt nhất.

Cửa lớn khẽ mở ra, một bóng nhân ảnh lướt vào, đến trước mặt Bạt Phong Hàn như một bóng ma. Bạt Phong Hàn khẽ mở mắt, ngạc nhiên thốt lên: "Thuần Vu Vi, một mình ngươi đến đây làm gì?".

Thuần Vu Vi liếc nhìn sang phía Từ Tử Lăng đang say ngủ, chau mày hỏi: "Khẩu Trọng đâu?".

Bạt Phong Hàn giở khóc giở cười, không biết nên làm sao: "Hình như ngươi quên mất chúng ta là cừu gia của nhau thì phải?".

Thuần Vu Vi ưỡn ngực lên, nở một nụ cười ngọt ngào đến mê hồn người: "Ngươi là anh hùng hảo hán mà, lẽ nào lại thừa cơ hạ thủ với một nữ tử như ta chứ? Huống hồ ta đây căn bản không hề sợ ngươi. Ủa, có cả rượu nữa cơ à? Cho ta một ly nào!".

Nói đoạn liền ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện với Bạt Phong Hàn, thuận tay cầm chén rượu lên dơ ra trước mặt Bạt Phong Hàn, tỏ ý muốn y rót rượu cho mình. Bạt Phong Hàn không biết nói sao, đành cầm bình rượu lên rót cho nàng ta một chén.

Thuần Vu Vi nhìn ngang liếc dọc tìm Khẩu Trọng rồi mới chậm rãi nói: "Tình địch của ngươi đến rồi!".

Bạt Phong Hàn vẫn bình tĩnh như thường, trầm giọng: "Cuối cùng Đột Lợi cũng đến rồi!".

Ánh mắt Thuần Vu Vi ngưng lại trên gương mặt khô cứng của y, tròn mắt hỏi: "Khi ngươi ở Đột Quyết không phải rất thích cột khăn đỏ trên đầu hay sao? Tại sao lại thay đổi thói quen, ta thích dáng vẻ ngươi lúc cột khăn đỏ lắm, rất là quyến rũ!".

Bạt Phong Hàn đặt bình rượu xuống, bật cười nói: "Lúc ở Đột Quyết ngươi đã gặp ta được mấy lần? Làm sao biết được ta như thế nào, mê người hay là hại người?".

Thuần Vu Vi không trả lời, chỉ chậm rãi đưa chén rượu lên nhấp môi, nhìn sang phía Từ Tử Lăng hỏi: "Có phải hắn đang ngủ không? Hay là đang nghe trộm chúng ta nói chuyện?".

Bạt Phong Hàn cảm thấy đau đầu không biết ứng phó tiểu mỹ nhân này thế nào, quyết định không trả lời.

Thuần Vu Vi thấy Bạt Phong Hàn không phản ứng, lại quay sang nhìn thẳng vào mặt y, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: "Có phải ngươi câm rồi không?".

Bạt Phong Hàn nhún vai cười khố.

Thuần Vu Vi đặt chén rượu xuống, nhướm hắc người lên nói: "Tình nhân cũ của ngươi cũng theo Đột Lợi xuống phía Nam, nghe nói nàng ta hận ngươi tới thấu xương, muốn tận mắt nhìn thấy Đột Lợi chặt thủ cấp của ngươi xuống!".

Trong mắt Bạt Phong Hàn thoáng hiện lên thần sắc thương cảm, thở dài nảo nuốt, không nói tiếng nào.

Thuần Vu Vi tức giận giẫm chân: "Ngươi còn im lặng nữa ta sẽ chấp hành sự mệnh, động thủ với ngươi đây!".

Hai mắt Bạt Phong Hàn đột nhiên sáng rực lên như điện, lạnh lùng nói: "Tốt nhất ngươi nên đợi lát nữa mới đến tìm Khấu Trọng!".

Thuần Vu Vi đột nhiên cười tươi như hoa nói: "Một mình ta làm sao thắng nổi ngươi, chỉ là dọa một chút thôi mà! Ngươi ta xin lỗi có được không? Hi, bình thường Khấu Trọng có nhắc tới ta trước mặt ngươi không?".

Bạt Phong Hàn bực bội nói: "Khấu Trọng chưa từng nói chuyện nữ nhân với ta!".

Thuần Vu Vi lộ ra thần sắc thất vọng, đứng dậy gần giọng nói: "Ngươi thay ta nói cho tên tiểu tử không có lương tâm đấy, bảo hắn hắt hủi xa ngươi càng xa càng tốt, bằng không chó trách ta trở mặt vô tình".

Nói đoạn giẫm mạnh chân, phóng đi như một cơn gió.

Bạt Phong Hàn vung chuồng đẩy ra, đóng cánh cửa bị nàng ta làm bật mở lại. Đúng lúc này, y nghe thấy tiếng Khấu Trọng cất lên.

- o O o -